

LA ESQUELLA
DE LA TORRATXA

PERIODICH SATÍRICH, HUMORÍSTICH, IL-LUSTRAT Y LITERARI.
DONARÀ AL MENOS UNS ESQUELLOTS CADA SENMANA.

2 CUARTOS CADA NÚMERO PER TOT ESPANYA
y 10 centaus paper en l' isla de Cuba.
NUMEROS ATRASSATS 4 CUARTOS.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ
LLIBRERÍA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, 20
BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ
Fora de Barcelona, cada trimestre: Espanya 8 rals.
Cuba y Puerto-Rico, 16.—Estranger, 18

INAUGURACIÓ DEL FERRO-CARRIL DE VILANOVA.

Jo també hi vaig ser convidat. La targeta no m' cabia a la butxaca. Semblava que tothom m' ho havia de conèixer. Pel carrer no saludava a ningú.

Lo dia 29 de Desembre que era l' senyalat per la inauguració no arribava may.

Quinze dias avants vaig encarregar a la dona que no s' escudés de cridar-me a tres quarts de vuyt del demati perquè, segons l' invitació, lo tren havia de sortir de Barcelona a las vuit y vuit minuts (meridiano de Madrid).

Vaig ferme treure las tacas del chaquet negre, vaig comprar-me uns guants de dos botons al Siglo, perquè costan un ral menos, y vaig quedar a deure un altre barret a ca'n Lostau.

Una vegada ben equipat, vaig encendre la pipa per esperar que arribés lo dia 29. No pensaba en res més. Si m' haguessen dat un empleo, l' hauria renunciat. Sempre m' palpaba la butxaca per convence'm de que no havia perdut la targeta, aquell trosset de cartulina tant bufó, que m' donaba dret a ida y vuelta y cadira en una taula de cinch cents cuberts. Sempre me n' recordaré. Tenia l' número 401.

Al últim va arribar l' dia. Eran dos quarts de vuit del demati. Exacta com un rellotje d' arena, la dona va se l' meu despertador. Al passar balans de esperansas, que es lo primer que faig cada demati quan me desporto, vaig trobar-me agradablement impresionat ab la perspectiva del viatge a Vilanova.

Tot empolainant-me, per no perdre temps, vaig despedirme de la meua part contraria, prometentli que no m' hi quedaria a dormir, que no aniria al ball y que no m' miraria a cap dona guapa y ab una xicra de xocolata al cos y las botas ben respalladas, vaig sortir de casa tant satisfet com lo primer dia que vaig pogué anar sol a un ball de máscaras.

Lo tranwia no m' va oferir prou garantias de arribar a temps y vaig fer l' últim sacrifici; me vaig gastar sis rals ab un cotxe de plassa.

Pel camí no veyia més que gent en cotxe que tambe hi anaba.

L' estació donaba gust de veure. Eram quatre cents tots enguantats y ab barret de copa. ¡Quin goig feyam!

¡De dignes autoritats no n' vulgan més! Allí vaig conèixer a n' en Gumá, al capitalista d' empresa, al geni industrial de Vilanova, al anfitrión del gran ápat de cinch cents cuberts.

Eram lo ho y millor de cada casa y de cada periódich. Fins hi havia periodistas de Madrid.

Una renglera de cotxes de bona presencia no esperaban sino que vingues la máquina, que a la cuenta altre feyna tenia, per trasportarnos a tots a la patria d' en Juandó y a la madrastra d' en Victor Balaguer.

L' hi dich madrastra perquè habentlo declarat Vilanova fill adoptiu, al cap de vall per en Balaguer es una segona mare.

De prompte sentim ¡ouuuuu! com si udoles una bestia fiera. Nos tombem esporugits; era la máquina, la ignocenta máquina que venia ab la pacífica intenció de conduhirnos a Vilanova.

Cap a pendre puesto falta gent. Uns en lo cotxe saló, altres en lo cotxe recibidor, alguns en los requartets, y no pochs en los cel-oberts del tren, perquè no hi havia llochs per tothom, vam invadir tots los departamentos y a un quart de deu sortiam del andén quatre cents y pico de homes més aixerits que un pésol, confiats en la pericia del conductor y ab la companyia del nostre bisbe, que formaba part dels expedicionaris y que no era petita garantia del éxit de la expedició, ja que no s' ha sentit a dir may que en los innumerables descarrilaments que registran los trens, hi hagi pres mal cap bisbe.

Los cotxes no son cómodos per un viatge llarch; pero son del Estats-Units y tenen molt bon moment.

La máquina tot xano, xano, y a pas de tranwia anaba fent lo seu fet.

A cada estació parada, pero no fonda; discurs d' autoritats secundarias, fuerzas del ejército, (dos ó tres civils a cada poble) fraternizando con el pueblo, més petardos que a Madrid cuan va pujar en Sagasta y de joyas macas, demanin ¡Eyl! segons me van dir, perquè jo no me las miraba. (No fos cas que la dona llegís aquest article)

Lo tránsit ha de ser molt pintoresch. Jo no me n' vaig poder fer carrech, perquè com la major part del camí que es un túnel continuó la varem passar a las foscas, perquè ls llums del cotxe eran apagats, al sortir dels túnels l' enlluernament no ns deixaba veure lo paisatge.

Després de benehit lo tren pel clero parroquial confabulat ab lo bisbe, la comitiva s' va dirigir a la Iglesia, ahont a las dugas ben tocadas, se va captar un Te-Deum bastant solemne y en ben acabat, lo senyor bisbe va pronunciar un discurs que jo no puch apreciar, perquè ántes de que lo disparés, es dir; aixís que va posar la llengua al punt de dalt, vaig sortir de l' iglesia; lo cos no m' demanaba sermó y estant en dejú, tenia molta po de que no se m' assentés bé.

(Se continuará).

BONAVENTURA GATELL.

LA DARRERA VIUDA (1).

Creuhen alguns que no hi ha viudas joves, sino sobre l' escenari dels teatros ó bé en las planas de las novelas: aquesta opinió es inexacta. Es més: si no hi ha gués viudas joves seria necessari inventarlas.

(1) Arreglo de un precioso artículo de Aurelia Scholl, publicado en L' Evénement de Paris.

Pero en proba de que n' hi ha, jo ls explicaré un fet que va succehir fa cosa de tres mesos, a dos passos d' aquí, en una petita torre de Sant Gervasi: si, en una torreta com una casa de pessebre; pero tota blanca y rodejada de un bosquet de lilas y d' acacias.

La mestressa de la torre s' deya Lluïsa y l' sant sacrament del matrimoni l' hi havia valgut una fortuna. Tenia 22 anys y un gosset blanc y rissat que no menjava més que un terrosset de sucre al demati y un altre terrosset de sucre al vespre. Lo gosset se deya Galan.

Y si are algun indiscret me pregunta perquè era viuda la hermosa Lluïsa, l' hi hauré de respondre que n' era, senzillament, perquè se l' hi havia mort lo marit.

Era a mitj-dia. Lluïsa trasecava pel jardí, seguint los caminals, donant lo tom als arbres, detenintse de tant en tant a olorar alguna flor acabada de obrir. Lo Galan l' hi corria al darrera tot burdant y mossegantli la bata de musselina blava, arrapantse ab las potas de davant.

En aquesta situació entra en Ricardo, per la porta del jardí; ella, corrent de puntetas, s' amaga darrera un taronger; pero l' jove se n' adona, hi corra y l' hi estampa un petó al bell mitj del front.

—Ricardo!... ¡Cuidado!... diu ella formalisantse. Aixó es massa atreviment!

—Qu' hermosa qu' eral! Qué bé l' hi esqueya l' estat de viuda! Una soltera sent una paraula y s' ruborisa; pero una viuda... Quan a una viuda se l' hi parla de amor, demostra que té l' dret de sentirlo tot, y de no esgarriarse per res. Es un joch que n' sab la prima.

Aixís es que després de la última frase, va riure tot seguit y no sols va riure, sino que va apoyarse sobre l' bras de n' Ricardo. Lo Galan se mirava a n' aquest com si n' tingues gelosia.

Y tenia rahó l' pobre gosset: al veure ls de aquell modo, no hi havia més: casament convingut.

Y no obsta si ell tenia una falta, ella n' tenia un' altra, Ricardo era gelós; Lluïsa coqueta.

—Lluïsa, deya ell, ¿sabs que m' estás desesperant? Tu bé dius que m' estimas; pero ¿com vols que t' cregui, veyente fer la rialleta a tothom? ¡Ah! quan te contemplo en las reuniones tant viva, tant enjogassada, tant esbojarrada, entre un circul de aduladors, no puch expresarte la pena que sento.

—¿Qué vols ferhi si tinch aquest natural tant alegre! ¿Qué voldrias que fés ab los que m' rodejan?

—¡Ah! ¡Ets ben coqueta, tant mateix! La teva rialla m' desespera. Perquè quan rius, y tires lo cap endarrera, y ensenyas lo naixement del coll y obras la boqueta ho fas per ensenyar las dents....

—Y donchs qué tinch de fer per agradarte? demana m' qualsevol cosa, demana m' tot lo que vulgas, menos que no riga.

—Un dia vás dir-me que per mi donarias fins l' existencia: ab molt menos me contento.

—Digas.

—M' has de fè 'l sacrifici de una dent.
—D' una dent? Això es una barbarie.
—Una dent no més, la més petita... Y després d' això ja pots riure tant com vulgas.
—Pero, llavors me trobaràs lleija, no m' estimaràs... com si ho vejés.
—Lluïsa: si vols assegurar la mèva felicitat, fés aquest sacrifici.

Lluïsa va tocar lo timbre, y després de rebre la cambrera las sevas ordres, sortí, tornant al cap de una hora, seguida de un senyor tot vestit de negre, portant un estuig sota del bras.

Lluïsa se'n va ab ell al tocador: lo Galan segueix ab la qua baixa, y al cap de un instant ella torna a sortir vergonyosa y humillada y ab los llabris tancats. Entrega al seu promès una denteta blanca com un grà de neu, y al veure que Ricardo l' ompla de petons, ella s' escapa y s' tanca dintre del quarto.

¿Qué va fer Ricardo ab aquella dent? La féu montar en un medalló, penjantse la religiosament al coll, com una reliquia.

Desde aquell dia la pobre Lluïsa s' tornà trista, trista, trista. Tot just brillava en sos llabris una sonrisa com raig de sol en dia de pluja. No assistia a cap reunió y s' estava en un recó tota seria y ab la boca tancada sempre. Ricardo la trobava desconeguda.

—Com envelleix! deyan sos coneguts al véurela.
Y Ricardo sentia escolarse 'l seu amor gota a gota, anyorant llavors aquella antiga sonrisa.

Y també ell estava trist, trist, trist, y com més esforços feya per estimarla, més bé comprenia que aquella antiga passió anava fonentse.

Un dia entra a casa de Lluïsa tot decidit y desesperat.

—Lluïsa! exclama tirantse als seus péus. Digas m' estimas encara?

—Ay, ay... Are y sempre.

—Vols probarme la sinceritat de las tèvas paraulas?

—Qué. ¿Un altre capritxo? ¿Voldrias que fés arrancarme un' altra dent?

—No, al revés, vull que te'n posis una de postissa en lo lloch de la que vas arrancarte l' altre dia.

—¡Vaya unas veleitats! respongué Lluïsa plorant. Ja t' ho vaig dir que no m' estimarias. ¡Y després encare diréu que nosaltres las donas som molt capritxosas!...

—Lluïsa, t' ho suplico! Si, y maleixo la mèva ceguera, la mèva bestiesa... Perdona'm, y feste posar la dent.

—¿Estás arrepentit de lo que vas exigirme?

—Desesperat.

—¿Coneixes que vas fer una tonteria?

—Y tal.

—¿Y voldrias que t' bague desobehit?

—¡Oh, ab tota l' ànima!

Lluïsa no va poder aguantar més, y esclatant ab una gran rialla, l' hi mostrà la dentadura, completa, blanca y hermosa com la de un serafi.

Ricardo estava atordit.

—¿Y donchs la dent que vas donarme y que jo he convertit en una reliquia?

Lluïsa tenia al Galan a la falda, y badantli la boca va respondre:

—Mira, aquest va ser la victima.

—¡Ah! respongué en Ricardo. ¿Nó ho deya jo? Tu no m' estimas ni m' has estimat may en la vida.

A. DEL F.

UN COP D' ULL ALS TEATROS.

Los que asisteixen a las funcions de tots los teatros, menjan encare 'l gall de Nadal. Aquells espectacles posats expressament pera distreure als forasters duran encare, lo qual demostra, o bé que 'ls forasters no se'n han anat, o bé que 'ls empresaris tenen buits los rebosts, y agotadas las municions.

Lo Liceo segueix tancat.

Y 'l dipòsit de 20,000 pessetas que va quedarse la Junta es de creure que també segueix tancat hermèticament, dintre de la caixa dels propietaris.

L' altre dia a la porta hi vaig veure a un moro que hi havia extès la seva parada: venia boquillas y batusas. No hi falta més sino que s' acabin de ocupar los dos pórtichs restants, al un s' hi podrien vendre bolados, y al altre micos.

Principal: lo de sempre. Comedias y pessas, desempenyadas ab correcció y ab finura. Al final de las funcions la *Clorinda*.

A copia de veure aquest ball, al últim no he pogut menos de fixarme en un detall, al final del primer quadro, y es: quan lo bailari, per deixar dit que tracta de matarse, s' treu una cartereta y un llapis, mulla la punta y deixa escrit lo recado.

No sé pas, a quina época passa l' acció del ball; pero en aquell temps en que 'ls reys de las cartas prenian forma humana, tinch los meus motius pera duptar de que hi pogués haver carteras y llapiceros. Llavors,

las cartas per aquest estil s' escribian con sangre de las venas y la punta de un puñal.

Y a propòsit del Principal. ¿Saben que l' empresari es un galan xicot? Figürinse que a la nit intermedia entre l' últim dia del any 1881 y l' primer dia del any 1882, va obsequiar a la companyia, a la premsa y a alguns amichs, ab un àpat de ca 'l Àmple.

Sr. Brugada: que per molts anys puga fer semblants obras.

Al Circo res de particular.

En cambi a Romea si: la secció catalana de aquell teatro ha estrenat la producció del Sr. Feliu y Codina (D. Joseph), titulada: *Lo mas perdut*.

La primera impressió que m' ha produhit aquesta obra es favorable, sobre tot per lo que respecta als dos actes primers. En quan a l' últim acte...

Pero no adelantem impresions: tal vegada m' equivoqui, y ab permis de vostès, que com sempre seran amables, me pendré de temps fins a la semana entrant, a fi d' exposar lo meu parer clà y català. Per lo tant... hasta la vista.

N. N. N.

L' ENDEMA DELS REYS.

¿Què tal noy? ¿com va la cosa?

diu lo pare al bordegas:

—¿han fet bon regalo 'ls Reys?

—No massa, respon l' infant

ensenyant una panera:

miri aquí, a la vista está;

un trist látigo y un sabre:

veji si s' pot demanar

un regalo més magricias.

—No, vaja, no 'n pots dir mal.

—¿Cóm s' entén? Jo me'n recordo

de que tots los altres anys

sempre m' portavan cosetas

més bonicas: l' any passat

me van du un timbal y un casco,

l' altre un cotxe y un caball,

l' altre... vaja, casi sempre

s' han portat molt més en gran

que no pas ara, que sembla

que no tinguin res per dar.

—Ay baylet! exclama 'l pare,

mirantlo d' un modo estrany;

al mon tot passa de moda

y 'ls Reys poch a poch se'n van.

Avans duyan moltes cosas,

ara ja no va tant gras;

com més anys vajan passantne

ménos cosas portan,

fins que al últim vindrá un dia

que t' deixarán olvidat,

y dels Reys y 'ls seus regalos

no 'n sentirás més parlar.

—Bó! diu lo nen entre llágrimas;

¡Si que estaré ben posat!

Si 'ls Reys me deixan, llavors,

¿cóm ho faré per jugar?

—Oh! murmura entre si 'l pare.

¿Lo qu' es sé ignorant! No sab

que 'ls Reys no son més que uns mitos

y que, sense ells, pot gosar

de lo mateix que gosa ara.

¡Oh ignorancia virginal!

¿quants absurdos alimentos

que 'l temps te de desterrar!

C. GUMÀ.

LA MONEDA DE L' HISTORIA.

ANÉCDOTAS D' HOMES CÉLEBRES.

Un periódich de Paris dona una anecdota retrospectiva sobre Viollet-le-Duc que va morir fa poch, sent conceller municipal republicà, després de haver sigut un dels familiars més intims de la cort de Napoleon III.

La Cort se trobava a Compiègne, y una nit se jugava a un joc de saló que consistia en improvisar repentinament una resposta, a una pregunta treta per sort entre moltes altres.

L' Emperador tregué la següent:

—¿Cóm s' ha de fer pera distingir la mentida de la veritat?

—Fentlas passar totas dos per la mateixa porta, respongué Napoleon III; la mentida passarà davant.

¡Rara coincidencia! En aquell mateix moment entrava Viollet le Duc, precedint al metje de Cámara.

Ab lo titol de *Recordi della vita intima de Enrico Heine* ha publicat un llibre la princesa de la Roca, neboda del célebre poeta.

En ell s' hi troba aquesta anecdota.

Una princesa de Baviera, tenia curiositat de coneixe al célebre escriptor y en certa ocasió va convidarlo a pendre café ab ella.

—Senyora, respongué Heine: agraheixo moltíssim l' honor que s' digna ferme V. A. R., pero crech del cas advertirli que jo no acostumo a pendre café sino allà mateix hont menjo.

Contan que Napoleon I al rebre un dia una carta del seu sogre, l' emperador d' Austria va exclamar, en un ràpido d' indignació:

—¡Valent granuja!

La emperatris estava present, y no entenent bé 'l francés, preguntà al Canciller que volia dir granuja. Lo preguntat respongué:

—Gruja es com si diguessem gran home, gran polítich, home agut, llest, espavilat.

Un dia, ausent l' emperador, la seva esposa presidia 'l consell de ministres, y havent demostrat lo Canciller las sevas habilitats políticas, l' emperatris va dirli:

—Estich molt contenta de vos; sou lo primer granuja de Fransa.

ESQUELLOTS.

Dimars passat, gran dinar per l' inauguració de una idea, que aviat serà un' obra, y una obra bona.

Se tracta del ferro-carril de Montserrat, es a dir de un ferro-carril de nou sistema, que aixís com los demés van a peu plà, aquest s' enfilará montanya amunt com los caragols, pero depressa com un' agulla.

Res, un nou invent de un alemany, que com tots los païsans de 'n Bismarck, deu ser de la pell del dimoni.

Ja era hora de que ab lo grinyol del orga s' hi barrejés lo xiulet de la locomotora, y ab los núvols de incens, lo fum del vapor.

Los brindis van ser eloqüents y entusiasmats. Calculin que presidia la taula lo *Lo trovador del Montserrat*, qu' en aquesta ocasió ha trobat la presidencia del Concill de Administració, de lo que no podem menos que alegrarnos. Francament, més val ell, que un frare.

Va brindar-se perque dalt del Montserrat s' hi edificqués un palacio per los inválids del treball.

Va brindar-se perque aquell santuari que conta tants anys de servey, tinga sisquera 'l mateix confort que 'l de Lourdes que'n conta ménos.

Y fins va haberhi qui va fer vots perque la locomotora no s' quedí davant del monastir, sino que puji dalt de Sant Jeroni, perque puga dirse:—La religió va quedarse a mitja montanya; pero la ciencia escala'l cim més alt.

Y are no duptin ni un moment de que tots aquests desitjos han de cumplirse: hi ha los estudis fets, los capitals a punt y l' autorisació de las Córts en tota regla.

Pelegrins y pelegrinas: are si que podreu pujar descalços la montanya.

S' enten: dintre dels wagons.

Y a l' hivern vos hi posaran *caloríferos*.

Un projecte important.

Se tracta de acabar las obras de la Seu fent la fatxada; pero ningú diu res d' aquella pesseta que per cada casament cobra aquell passamaner del carrer de la Corribia.

—¡Las pessetas del passamaner! deya un tranquil. Qui sap abont paran: totas s' han gastat.

—¿Y en qué poden haverse gastat?

—En fer *borlas*.

Los diners per fer la fatxada sortiran d' un altre puesto.

Tot ho tenen estudiat: aquests diners sortiran dels claustros.

¿No saben vostès que aquells claustros son una mina que ben explotada pot produhir resultats maravellosos?

Si senyors: hi ha a Barcelona homes vanidosos que tenen certa aprensió, cert escrúpul en ser enterrats en lo cementiri entre 'l resto del populatxo.

Ab tal que 'ls tregan d' allí y 'ls coloquin a las capellas dels claustres de la Catedral, quan arriba l' hora de fè 'l viatge, son capassos de fer una deixa considerable.

Pero ben mirat, resulta que las citadas capellas ja están tolas ocupadas, per sants de fusta, quadros y altres objectes piadosos.

Hi ha altars de tolas las edats, formas, condicions y maneras.

Y 'ls sants y 'ls altars crech jo que tenen un dret preferent sobre 'ls ossos dels richs.

¿No ho creuen aixís vostès?

Donchs s' equivocan.

Los sants tenen de mudar de casa, y alguns n' hi haurá que aniran a parar al quarto dels mals endresos, per fer lloch a un banquer, o a algun capitalista, d' aquells de qui diu l' Evangelí:

—Es més fácil qu' entri un camell per lo forat de una agulla de cusi, que no pas un rich per la porta del cel.

Ells no entraran per la porta del cel; pero a las capellas de la catedral, ¡oh! d' aixó no 'n duptin. ¡Com que ja casi hi son!

Lo clero es aixís: tal com sona, y la gran qüestió es que soni com una dobleta de cinch duros que no siga falsa.

Jo crech que fins son capassos de canonisar a n' en Rotschild y a n' en Girona.

Ja veuhem qu' hem fet ebras a la fatxada.

Ja se sab: en tractantse de fer milloras en benefici del públich que 'ns favoreix no dihém may que no.

Podrém anar al hospici; pero hi anirém en colxe.

Quina publicació més admirable es la que han impres are últimament los Srs. Montaner y Simon!

¿No l' han vista? Donchs entrin a la botiga de 'n Lopez y 'ls ensenyarán la mostra, y parteixin del principi de que si no s' hi suscriuen, ó no tenen gust ó no tenen la pesseta que val cada semana.

Per una pesseta no més los hi passarán quatre entregas de quatre obras distintas admirablement impresas é ilustradas: ¡Y quinas obras! La llegenda del Cid, de Zorrilla; una Historia completa de Alemania: uns viatges per Europa; y un magnífich estudi astronómich de 'n Villamil.

Es dir: lo temps antich, lo temps actual, lo cel, y lo qu' está més amunt encare: la bona poesia.

Y com si aixó no bastés rebrán per la mateixa pesseta una magnífica ilustració artistica plena de admirables grabats y de admirables treballs literaris.

En lo primer número hi ha un dibuix de 'n Fortuny y un altre de 'n Fabrès; y entre las firmas s' hi llegeixen las de Castelar, Echegaray, Selgas y Alarcon.

Finalment corona 'l repartó, una gran lámina al boix, deguda als millors mestres antichs y moderns.

Si ab tot aixó 'ls suscriptors no 'n tenen prou, no seré jo qui 'm posi a editar.

Sembla que a Fransa al últim será aprobada la lley establint lo divorci.

—Cap a Fransa falta gent, deya un amich meu: allá m' aniré a casar.

—Ay, ay ¿perqué?

—Res, noy: pèl gust de divorciar-me.

Un extrem (entreteniment de moda).

L' extrem pèl tronera: ¿Saben quin es?

Empenyarse la capa de l' amistat.

LO PITJOR MAL.

No es per mí lo mal pitjó lo no està per fer tabola ser grabat de la verola ni tenir lo sarampió.

Ni 'l tenir mal de caixal, quatre ulls de poll a un sol dit, migranya, fel sobre-eixit, ó un derrame cerebral.

Ve d' aná per forsa a missa, no tenir gota de gana, jeure tota una semana per causa d' una pallissa.

L' estarne ma'alt d' amor, (que 's per mí una ximpleria), agafá una pulmonia, ó patir de mal de cor.

Cap d' eixos es lo més gran; lo que tinch com a pitjó, es, qu' un trist treballador pateixi... de l' os Bertran.

FRANCESC COLL.

QUÈNTOS.

Un pare fá reflexions al seu fill, queixantse de que tinga la mà tant foradada.

—Com hi ha mon, si l' entench que 'm pelin. Quan tot lo que jo tinch siga acabat, escolta: ¿de qué farem mànigas?

—Ja ho veig, pare, ja ho veig.

—Quina diferencia ab la joventut d' are, vist la del meu temps. Mira, jo vaig venir a Barcelona...

—Ab esclòps; ja m' ho ha contat més de cent vegadas.

—No portant dintre de la butxaca...

—Ja ho sé, dugas pessetas columnarias, m' ho ha dit y redit cent mil cops.

—Donchs are 't diré una cosa que no te l' havia dit may: todas dugas pessetas columnarias eran falsas.

Una senyora molt aficionada a la poesia vá casarse ab un jove que may havia lograt fer altra cosa que redolins y encare dolents.

Un dia van preguntarli:

—Diga, senyora ¿quins son los poetas que l' hi agradan més?

—Virgili, Homero, Calderon de la Barca... y 'l meu Quimet.

Entre antigas amigas de colegi:

—¿Es cert que 't casas Elvireta? ¡Ay Senyor! Sembla impossible! Y aixó que semblava que quedant viuda, no tenias consol.

—Qué vols que 't diga, noyal L' ocasió, las circunstancias... y además lo meu promés es diputat.

—Y ¿qué te que veure?

—¿Com, que t' que veure! ¿No 't recordas que 'l meu pobre difunt vá passarse la vida somiant que 'l elegissen? Es una especie de satisfacció que l' hi dono.

Tots los anys, per la tardor, aixís que 'l temps refresca una mica, lo Sr. Jordi, que a pesar dels seus xexanta anys se manté solter, surt ab la mateixa música.

—¡Ay Senyor! Al lli m' hi glasso. Ja se vé, soch tant fredolich, y además los anys hi son. No hi ha més remey, fet y fet hauré de pendre estat.

Al cap de una semana:

—Y be, Sr. Jordi, l' hi preguntan, ¿que ja s' ha casat?

—Cá, no, senyor: ho he pensat millor, y mal per mal hi comprat una bona flassada.

Una criada deixa als seus amos de cop y volta, plantantlos en sech.

La mestressa 's queixa amargament.

—Ay, ay, fá la minyona ¿Qué per ventura l' hi déch alguna cosa?

—Me sembla que podias prevenirnos ab alguns dias d' anticipació.

—Si, vaja, m' agrada: ¿pero que no véu vosté mateixa que no podia ferho sense tenir un' altre amo?

Fent un empatronament.

L' empleat:

—¿Vol fer l' obsequi de manifestar quina es la seva professió?

—Home públich.

—¿Y la seva senyora?

Un jove entra en un basar ab l' intenció de comprar una capa.

Se 'n proba algunas sense que cap satisfassi 'ls seus desitjos: per últim l' amo del establiment n' hi coloca una sobre las espatllas dihentli:

—Aquesta l' hi cau perfectament.

Lo comprador se posa davant del mirall, dihent:

—Es que voldria una capa que no 'm privés per corre.

—Donchs aquesta.

—A veure.

Y 'l minyó, de un brinco, surt al carrer deixant al pobre sastre ab dos pams de boca oberta.

Un compte que vá presentar un lampista:

Per haver tractat d' adobar un aparato. . . 6 pessetas.

Per haver tractat de mudar los metxeros. . . 6 »

Per haver rompent l' aparato. . . 20 »

Per haverlo recompost. . . 20 »

52 pessetas.

Mirin quins gendres corren avuy en dia.

A un d' ells l' hi preguntavan qué tal l' hi anava ab la sogra, a lo que va respondre:

—N' estich contentíssim.

—Home, ho celebros: m' havian dit que tenia un geni inaguantable.

—Si bé l' hi tenia; pero fá dos dias que l' havém enterrada.

Una senyora viva de genit:

—Avuy a casa hém tingut saragata.

—¿Y donchs? l' hi pregunta una amiga.

—Cá, una tonteria de res: m' hi cremat y al meu Gustavo l' hi he tirat un candelero entre cap y coll; pero com que no hi veyia de rabia, després l' hi he tirat un rellotje.

—Aprata!

—Després hi he agafat l' altra candelero y....

—L' hi has tirat també?

—No; 'l murri s' ha menjat la partida, colcantse davant per davant del mirall del tocadore... y francament, m' he delingut per por de trencarlo.

TRENCA-CAPS.

XARADAS.

I.

Aquest matí al Hospita l tersa quarta m' hi quedat de haver vist a Pep total únich amich apreciat ¡Ah! Al saberho la Pilar que tanta hu-dos l' hi tenia de segur que ans de milj dia será dos-tres de pesar.

AGUILETA.

II.

—¿No l' hi ha calmat dos-hu-dos a la Tot, senyora Agnés? —No: pero lo metje Ambrós ha dit que no será res.

UN TAPÉ Y F. DE T.

ANAGRAMA.

Un dia de molta tot entre un total vaig trobá molt total y me 'l comprá un de tot molt bon xicot.

AGUILETA.

COMBINACIÓ NUMÉRICA.

.....
.....
.....
.....
.....
.....

Omplir los pichs ab números que horisontal, vertical y diagonalment dongan la suma de 28

EX-BOLEA N.º 2.

TRENCA-CLOSCAS.

Sirena.

Ab las lletres d' aquesta paraula formar una sustancia inflamable que produheixen certs arbres.

J. IRNAS.

LOGOGRIFO NUMÉRICH.

1 2 3 4 5 6 7 8—Lo que son los que 'ls agrada 'l dols.
3 4 8 6 7 4 2—Lo que hi ha a Espanya.
8 6 3 4 1 2—Lo que ha sigut tota planta.
2 5 4 3 2—Lo que tots tenim.
5 4 5 2—Joguina de nena.
1 2 3—Fenómeno atmosférico.

F. FIN.

TERS DE PARAULAS.

.....

Horisontal y verticalment: Primera ratlla: nna planta segona ratlla: lo que tenen las casas de pagés; tercera ratlla: nom de persona.

NINOT DE PALLA.

GEROGLIFICH.

D. Maig C
SON
CCCCC

TONI GRICE.

SOLUCIONS

A LO INSERTAT EN L' ULTIM NÚMERO.

1. XARADA 1.ª—Es-ca-ro-la.
2. IDEM 2.ª—Pis-to-la.
3. SINONIMIA.—Costa.
4. CONVERSA.—Taberna.
5. TRENCA-CLOSCAS.—Argentina-Paraguay.
6. LOGOGRIFO.—Matilde.
7. ROMBO.—

C
C A
C A N A
C A L L A O
A N A S
P A P
A S
O

8. GEROGLIFICH.—Cada casa es un mon.

Diueu que 'ls reys ne venen
Diu que 'ls reys se 'n van,
Diuen que portan cosas
Als nens que fan bondat.

Las cosas que al nen maco
De casa la Ciutat
L' hi han dut dintre las botas
Aquí las trobarán.